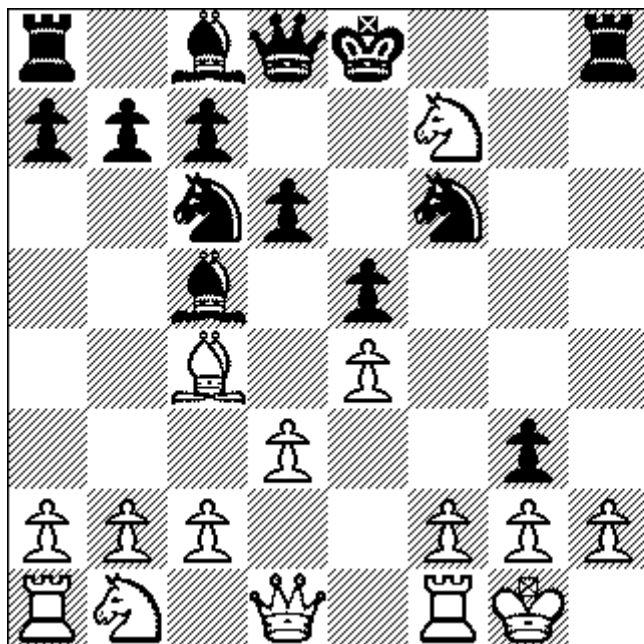

Giuoco piano

Ondanks het gegeven dat schaken een echte denksport is bestaat er toch altijd nog een verschil tussen de theorie en de praktijk. Voor veel mensen die beginnen met schaken en een beetje plezier krijgen in de sport is deze brug vrij groot. Deze mensen hebben aan de ene kant behoefte aan richtlijnen, omdat ze nog niet goed weten wat ze doen moeten. Aan de andere kant lopen ze met deze regels het risico dat er weinig meer overblijft van hun eigen creatieve inbreng. Het kost meestal enige moeite om voldoende ervaring op te doen met wat de goede verhouding is tussen de theorie en eigen ideeën. Er zijn schakers die hier vrij vlug in slagen, maar anderen blijven nog lang vasthouden aan datgene waarvan ze in elk geval zeker weten, dat het veilig gebied is. Als ze iets anders gaan proberen, lopen ze ook vlug het risico dat er dingen mis gaan, omdat hun kennis nog beperkt is tot een bepaalde manier van spelen.

Als we eens kijken naar wat veel beginnende spelers zoal doen blijkt meestal dat ze het hun tegenstander een stuk lastiger zouden kunnen maken. Zelfs als ze een vrij rustige openingsvariant kiezen zijn er mogelijkheden die ze onbenut laten. Ze zetten hun stukken wel netjes neer, maar daarna wordt er veel geruild waarna er weinig muziek meer in de stelling zit. Ze hadden weliswaar graag de vijandelijke koning aangevallen, maar er stonden heel veel stukken van de tegenstander in de weg. Toen deze een beetje opgeruimd waren, bleef er weinig materiaal meer over om in de aanval te gaan. Een schaker moet dus eerst op een heel andere manier leren denken. Pas als hij geleerd heeft een plan te maken en gebruik te maken van fouten van de tegenstander, kan hij echt een beetje leuk meedoen. Voor die tijd gebeurt er soms iets als dit: 1.e4 e5 2.Pf3 Pc6 3.Pc3 Pf6 4.Lc4... (Het zeer rustige Italiaans vierpaardenspel, ook de Giuoco piano genoemd. De meeste spelers vinden deze opening niet bijzonder interessant. Toch is er wel iets meer uit te halen dan wat er nu volgt: 4...Lc5 (Zwart kan hier beter 4...Pxe4 spelen. Het stuk wint hij terug met 5...d5.) 5.d3 d6 6.Le3 Lb6 7.0-0 Le6 8.Lb3 0-0 (Alle stukken zijn nu netjes ontwikkeld, maar wat moet er nu gebeuren? Het is meestal een goede strategie om het centrum proberen te bezetten, dus vooruit maar: 9.De2 De7 10.Tad1 Tad8 11.Tfe1 Tfe8 12.Lxb6 axb6 13.d4 Lxb3 14.axb3 exd4 15.Pxd4 Pxd4 16.Txd4 De5 17.T4d1 d5 18.exd5 Dxe2 19.Txe2 Txe2 20.Pxe2 Txd5 21.Txd5 Pxd5 (Er is nu een compleet oninteressant eindspel ontstaan dat normaal gesproken tot remise moet leiden.)

Het leek erop, dat wit en zwart allebei goede zetten hebben gedaan en het dus bijna onvermijdelijk was, dat de partij op remise zou uitdraaien. Toch is dit niet helemaal waar. Door een paar dingetjes in het oog te houden kan het spel een heel ander karakter krijgen: 1.e4 e5 2.Pf3 Pc6 3.Lc4 Lc5 4.d3 d6 5.0-0 Pf6 6.Lg5... (Wit heeft nu gerokeerd en zwart nog niet. Over het algemeen is een snelle rokade in deze opening niet zo sterk. Wit heeft bovendien Lg5 gespeeld. De combinatie van deze twee dingen maakt een aardige voortzetting mogelijk: 6...h6 7.Lh4 g5 8.Lg3 h5 9.Pxg5 h4 10.Pxf7 hxg3! (Zie diagram. Zwart gaat gewoon door met de aanval, in de wetenschap dat wit zich ondanks zijn komende voorsprong niet meer voldoende kan verdedigen.)

11.Pxd8 Lg4 12.Dd2 Pd4 13.Pc3 Pf3+ 14.gxf3 Lxf3 15.hxg3 Th1 mat. (Dit korte partijtje werd gewonnen door W. Steinitz) De zaak kan ook op een andere manier mislopen. Wie na de rokade geen rekening houdt met de penning van het koningspaard, kan ernstige problemen krijgen: 1.e4 e5 2.Pf3 Pc6 3.Lc4 Lc5 4.Pc3 Pf6 5.d3 d6 6.0-0 Lg4 7.Lg5 Pd4 (Dit laat nog maar weer eens zien dat de penning van het zwarte paard niet erg is maar die van het witte paard wel. De witte koning komt op de tocht te staan.) 8.Pd5 Pxf3 9.gxf3 Lh3 10.Te1 c6 11.Pxf6? (Het kan helemaal geen kwaad dat de zwarte koningsvleugel wordt opengeboren nu zwart nog niet gerokeerd heeft.) 11...gxf6 12.Lh4 Tg8+ 13.Lg3 h5 14.Kh1 h4 met stukwinst.